

РЕШЕНИЕ

№ 14120

гр. София, 07.08.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 04.07.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **2942** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на А. Л., с адрес [населено място], [улица], ап. 13, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП № 632/23.02.2024 г., издадена от младши автоконтрольор в отдел „ПП“ при СДВР ,с която е прекратена регистрацията на МПС, с табели с рег. [рег.номер на МПС] , за срок от 6 месеца.

С жалбата се оспорват както материалната, така и процесуалната законосъобразност на обжалвания административен акт. Твърди се, че същият е издаден от некомпетентен орган, както и че е неясен и необоснован. Не ставала ясна конкретната причина за налагането на ПАМ. Тежестта на ПАМ не съответствала с целта на закона и нарушавала правото на жалбоподателя на свободно придвижване. Посоченото в заповедта не отговаряло действителната фактическа обстановка. Жалбоподателят възразява и срещу това, че не е уведомен за започналото административно производство срещу него, което ограничавало правото му на защита. Твърди се, че липсата на легализиран превод на български език на свидетелството само по себе си не може да обуслови извод, че водачът е неспособен. Претендира се отмяна на административният акт и присъждане на разноските по делото.

В съдебно заседание жалбоподателят е представляван от адв. З., която поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Претендира разноски ,за които представя

списък на разноските по чл.80 от ГПК.

Ответникът – Младши автоконтрольор в 01 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР – Д. Л., в съдебно заседание се явява лично и с упълномощен процесуален представител - юрк. Г., която оспорва жалбата, представя подробно писмено становище и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена за възможността да участва в производството, не изпраща представител и не ангажира становище по основателността на жалбата.

Административен съд София – град след като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Безспорно се установява, че по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година. Със заповедта е отнето свидетелство за регистрация на МПС част II №[ЕИК]. Заповедта е връчена на 23.02.2024 г.

Заповедта е мотивирана с Акт за установяване на административно нарушение с бл. № GA 1245460/23.02.2023 г., в който е посочено, че на 23.02.2024 г., в 18.22 часа в [населено място], на кръстовището на [улица]и [улица], жалбоподателят А. Л., управлява лек автомобил марка „Ф.“, модел „Тигуан“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост – лична и на Порше Лизинг БГ ЕООД, като при площад на Авиацията, водачът е бил участник в настъпило ПТП. При извършена проверка било установено, че жалбоподателят е представил СУМПС № А7788122 class C, издадено от щата К. на С. американски щати, като не го е подменил след изтичане на едногодишния срок от издаването на Разрешение за пребиваване с № 1230478, изд. на 25.03.2022 г. от МВР С.. В АУАН е посочено, че лицето е уведомено за започване на производството по издаване на ЗППАМ. Нарушението е квалифицирано като такова по чл. 162, ал. 2 ЗДвП.

При така установената фактическа обстановка, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима, а по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения:

При разглеждане на жалби срещу административни актове и наложени принудителни административни мерки, Административния съд следва да прецени дали съответния акт е издаден от компетентен орган в предвидената от закона форма и при правилно приложение на материалния и процесуалния закон, както и дали акта съответства на целта на закона, независимо от посочените в жалбата обстоятелства.

Нормата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП предвижда, че принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед

от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. На съда е служебно известна заповед № 8121з-1524/09.12.2016 г., подписана за Министъра на вътрешните работи, с която са определени да осъществяват контрол по ЗДвП ГД „Национална полиция“; ГД „Гранична полиция“ – в района на аерогарите и областните дирекции на МВР и СДВР. Със Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г. (л.74) на директора на СДВР са определени лицата, които да прилагат с мотивирана заповед ПАМ по ЗДвП, като в т. 1.1 са посочени полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР от отдел "Пътна полиция" при СДВР. По делото е приложено Удостоверение рег. № 513р-55364/31.03.2024 г., издадено от Отдел „Човешки ресурси“ при СДВР, видно от което, съгласно Заповед № 513з-772/11.08.2023 г. на директора на СДВР, мл. инспектор Д. Т. Л. е назначен на длъжност младши автоконтрольор I степен в 01 група „Пътен контрол“ на 01 сектор „Организация и контрол на пътното движение“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР, която длъжност изпълнява и към момента на издаването на удостоверението. Предвид изложеното, съдът намира, че процесната заповед е издадена от компетентен орган, в кръга на неговите материална и териториална компетентност, а възражението на жалбоподателя за липса на компетентност на издателя на акта се явява неоснователно. Спазена е законоустановената форма, като е налице посочване на фактическите и правни основания за издаването ѝ. Заповедта е мотивирана с конкретни прояви на адресата ѝ, описани по достатъчно разбираем начин, като са налице юридическите факти, обуславящи издаването на заповедта.

Съдът намира, че при издаването ѝ не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, ограничаващи правото на защита на лицето, поради което възражението за наличието на такива също се приема за неоснователно. Неоснователен е доводът на жалбоподателя относно неосигуряване на преводач доколкото при връчване на заповедта на 24.01.2024 г. срещу подпис, изрично е посочено, че се е „запознал със съдържанието ѝ“, респ. същият е упражнил правата си в проведеното административно производство, включително оспорвайки го в настоящото производство. На следващо място, оспорващият е постоянно пребиваващ в Република България, което само по себе си е достатъчна индиция за това, че владее български език в достатъчна степен. В този смисъл следва да се спомене, че жалбата срещу ЗППАМ, възражението срещу АУАН, са подписани от жалбоподателя без да има данни да са изготвени от друго лице. Поради това възраженията за неуведомяване за започване на производството, с оглед вписването в този смисъл в АУАН, както и неосигуряването на преводач, съдът не счита, че са съществени процесуални нарушения в конкретния случай, с оглед установените факти по делото.

Следва да се обобщи, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в изискуемата форма и със съдържание, в което са изложени фактическите и правни основания за издаването ѝ, поради което не са налице пороци, водещи до нищожност на процесната заповед. Заповедта е мотивирана с конкретни прояви на лице, водач на МПС, установени с писмени доказателства. Органът е посочил фактическите обстоятелства, които съставляват основание по закон за издаването на заповедта и е цитирал относимата правна уредба. Актът за прилагане на ПАМ съдържа необходимите реквизити, визирани в разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП, вр. с чл. 59, ал. 2 АПК.

Съгласно нормата на чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП принудителната административна

мярка прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства.

Съгласно чл. 162, ал. 2 ЗДВП чужденци, дългосрочно пребиваващи в Република България, могат да управляват моторни превозни средства на територията на страната със свидетелство, което не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария до една година от датата на издаване на документ за пребиваване.

Между страните не е спорно, че жалбоподателят е чужденец, дългосрочно пребиваващ на територията на Република България. Не е спорно и, че представеното от него СУМПС не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария. Липсва спор и по отношение на това, че разрешението за дългосрочно пребиваване е издадено на 25.03.2022 г.

При тези факти, следва да се направи извод, че жалбоподателят е могъл да управлява с издаденото от щата К. СУМПС в срок до една година, считано от 25.03.2022 г. След този срок СУМПС следва да бъде подменено с национално такова, което не е сторено. Липсата на валидно СУМПС е юридическият факт, обуславящ упражнената от органа компетентност, поради което издаването на ЗППАМ, с която е прекратена регистрацията на ППС, се явява законосъобразно.

Изложените в жалбата възражения касателно заверения препис от СУМПС са неотносими към фактическия състав на нарушението и основанието за налагане на ПАМ в този случай. Мярката не е наложена поради липса на заверен препис на СУМПС, а поради изтичане на едногодишния срок от издаване на разрешението за пребиваване от 25.03.2022 г.

По изложените съображения съставът на съда намира, че е налице валиден и законосъобразен административен акт, с който по отношение на жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка, от компетентен орган и в предвидената от закона форма. Заповедта е издадена при наличието на материално-правните предпоставки за това, поради което упражнената компетентност е в съответствие с материално-правните изисквания за това. Жалбата на А. Л. е неоснователна, поради което е дължимо отхвърлянето ѝ.

При този изход на спора на ответника се дължат разноски на основание чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, вр. чл. 37 Закона за правната помощ, вр. с чл. 143, ал. 3 АПК, в размер на 100 лв.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд-София – град, II-ри състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Л., с адрес [населено място], [улица], ап. 13, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП № 632/23.02.2024 г. ,издадена от младши автоконтрольор в отдел „ПП“ при СДВР ,с която е прекратена регистрацията на МПС, с табели с рег. [рег.номер на МПС] , за срок от 6 месеца.

ОСЪЖДА А. Л. с адрес [населено място], [улица], ап. 13, да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сума в размер на 100 лв., за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал. 5 ЗДвП.

СЪДИЯ: